

سزاو پاك برونهوه

سهلاح عومهر

چقل و دركه كانيان له لهشى هموره رهش هه لده چه قاند،
لاو لاهه كان دهست و پنى هموره رهشيان به سستبوو خوځيان له
ملى ئالاندبوو.

... ئاسكه چكول له هموو لايه كه وه رينمايى نه كردن،
گوله به روزه كان. به خيراى دنكه كانيان به رهو چاوه كانى
هموره رهش نه هاويشتن.

... هه رچه نده هموره ش قيراندى و ددانه پيسه كانى لى
جير كردنه وه سووى نه بوو، روزه خان به پرچه
زيرينى يه كانى يه وه له پشت هموره ره شه وه دهركه وت و
پنكه نى.

... هموو هاوارى خوشيان به رز بووه، وه نه وشه ي
كورته بالا بريندار بوو، ئاسكه چكول ده بوست دم و ليوه
خرپنه كانى نه و بليستيه وه ماچى بكات.

.. گوله كان و هموو كيسه ل و گوله به روزه كان و
هموو. . . هموو هاوړى شه هيده كانى خوځيان كور كرده وه و
به يادى نه وانه وه، له سه روى باخه كه وه خانوويان بو دروست
كردن، تا هموو دم بژين و له ياد نابن.

... به يانى نه و روزه كه له شيره سوور به دنگه
زولاله كه ي گوراني گوت:

نه ي روزه سووه ي نازاد

رهنگ و رووى روه خشان و،

پرچه زيرينه كه به سه رمانا په خش بكه. . .

نيمه به رامبر به و،

خوينى خوځمان لا هه رزانه. . .

نه ي روزه سود به خش،

تا نه به د ودره وشى

تا نه به د سه ركه وتوبه. . .

تا مندا له بچكوله كانمان

له داويتتا يارى بكن.

«نه وه ي جوان و پاك بى، پير و زيشه»
له زمانى پاله وانى يه كه مى چيروكه كه

پاش بينه و برده يه كى زور مه سه له به وه كرتايى هات كه بو
يهك بن. به روالهت وه كو ژن و ميرد پيكه وه به سترانه وه،
جاران، پيش به نه نجام گه ياندى پيلانه كه به خه يالى هيچ
كاميكيان نه ده هات كه وا به جوته له ژووريكى رازاوه به تهنى
به رانبه ر يهك دانيشن چونكه هه ريه كى به جوړيكى جياواز
له وى تر بى ده كرده وه، راو بوچوونيان ده باره ي زور شت
جيا بوو، نه ده گه يشته وه يهك. بويه جوړه رقبه رايه تى و
دوژمنايه تيهك كه وته نيوانيان، هه ريه كى هه ولى ددها نه وى تر زير
بخاو خوى بينته شوهر سواري مه يدانى نه و بوچوونه ي باوه رى
بى يه تى، روزه ي له روزه يه كتريان خوش ده ويست تا، به لام
هينده ي بى نه چوو رقيه كى نه سستوور له شوينى
خوشه ويستى يه كه بيان روا. نه گه ر جى به جى كردنى پيلانيكى

ناپکانه و شینانه نه بویاه مه حال بوو، بو مه به سستیکی و لیره کوبنه وه. هه نووکه ش هه روان، ئیمشه و شهوی به که میانه، ئیواره به شیوهی عاده تی خزم و براده ریان به بری کرد. بی دهنگ به ره و ژوور بوونه وه. هه تا له ده ره وه بوون هیچ شتیکی نئاسایی له رووخساریان نه ده خوینداریه وه، به لام هه نووکه، له وه ته ی هاتوونه ته ژووره وه، به جوړیکی سهیر خویمان له به کتر گرتوه، لیک مور بوونه ته وه، پشله ئاسا لیک دانووساون. هه برانه بینه قاقای به کتریان گرت، جاری زور لیک نزیك نه بوونه ته وه، ئیوانیان چند مه تریکه و وا به ره به ره کم ده بیته وه، بی ده چی پاش که میکی تر رووداویکی جهرگ بر، ته رو ووشکی نه م شه وه پروره بان هدلیوشی، مه رگه ساتی رووده دا، له وانه به ئیره بیته گزیه پاتی زور سازه کی زور ناهه موار، تاخوین نه رژی، دژابه تی ئیوانیان کوتایی نایی و ره گ و ریشه ی برین و ناسوری ناپاکی چ. مانگی له مه وه به ریش هه لئاکیشری. که وایوو، نه موسا تای ته رازووی بوون و گه وره یی به کیکیان به ره و ئاسهان هه لنده کشی. نه وه ی له ژیره وه بوو، ئیمشه و به ره و سه ره وه به رز ده بیته وه، نه وه ی له سه ره وه ش بوو، ژیره و ژیر رووده چیته خواری، نوبه ی نه وی تره ویستی ووردوخاش بکری. «بو نه وه ی هاوکیشلی ئیوانیان به کسان بی پیوسته هه ردوو جه مسه ری تاوان و سزا به ک بگرته وه»

«پیاوه که» ناگای لئی به چ قوریکی خهستی بو گراوه ته وه، له گوئی گادا نووستوه. بیرو هوشی هه مسوو له خالیکی دیارکراو کویوته وه، ده یه وی زوو بگاته مه رام و ئاره زووه کانی بگهینی. خهون به راکشان و له زهت وه رگرتن و گه وزاننده وه ده بینی. ده ماری شه هوهت سواری سه ر دلی بووه، چاوه بری به بو جاری دووم پیاوه تی خوئی تاقی بکاته وه. تامی هه نگوینی کرده. وا دیاره هیشتا زوری ماوه تیری. وا ده زانی هه موو جاری مه سه له ی وا به ئاسانی وه ده ست ده هیزی و زوو ده بریته وه. به لام خو له هه موو هه وران هه ناباری. تازه نه و بابی مرد. بشمیری. وهک نه و جاری بو ریک ناکه و بیته وه، ئیمشه و بارودوخ زور گزراوه، دوینی و پیری و چند مانگی له مه و بهر شتیکی تر بوو، چونکه نه و مروقه ی نه موسا پیلانی وای لئ کرد بچووک بی هه نووکه گه وره یه و هیزو تینی نازابه تی هاتوونه بهر. زوریشی نه ماوه شالاویکی مه ردا نه بئی و دوو دوشاو تیکه ل به کتر بکا.

مروقی بیه وی، به هیزو گه وره ش ده بی، جاری و هه یه پاله وانیکی به جه رگیشی لئ ده ره ده چی.

«پیاوه که» خه ریکه له خوشیان بزهی دیتی و سمیل باده دا، کیچ که وتوته له شی بویه سات ناساتی، له وی هه لنده ستی و له وی داده نیشته وه، توتکه ناگری تا خوئی به فه تاره ت ده دا. ده یه وی زوو بگاته مه رام. به بیرو باوه بری خوئی ده چی و بی ده که نی و دنیا به ی خوئی ده زانی، وا ده زانی هه نه و له م دنیایه دا سه رکه وتی وه ده ست هیناوه، کوا به زیره کی و زور زانی وای لئ کرده نه و پیلانه نه گریسه ی به کار بینی، گوا به زیره کانه توانیوه تی جوانترین و به فیزترین کچی نه م شاره ده سه مۆ بکا. نهک هه ر ته نها جه سه ته و له ش، به لکو بیرو باوه بریکی ناموشی ژیره و ژیر نفووم کرده. له مانه پتر بیر له هیچ شتی تر ناکاته وه، بو بیر له شتی دوور له سنووری ئیمشه و بکاته وه، نه گه ر وایکا ده بی ئاره قه ی شه رمه زاری و زه لیلی به نیوچه وانی بیته خواری، تاخر بهر له به نه نجام گه یانندی ناپاکی به که ی سفریکی پاش ژماره بوو، کهس به سه گی به ره درگا و سه ر گوفه کانیسی قبول نه ده کرد، نه و کات خوشی له و باوه ره دا بوو که پیاویکی کم و نزم و بی بایه خه، چونکه به ده یاهه جار بو نه م به ژن و بالایه ی هه نووکه و با به نزمی لئی وورد ده بیته وه، کرنوشی ده برد، وه کو سه گه لئی ده پارایه وه تا په بیانی ژوانیکی بی بدا. نا نه و به ژن و بالایه روژی له روزان له بهر چاوی وه کو نه لیمینکی قفل دراوی لئ هاتبوو، هینده ی هه ولی ده دا بوی نه ده کرایه وه، به مه زنده ی خوئی له به ری هه لنده لرزی و به سوپه رمانی تی ده گا. وا نه بویاه به بی ی خوئی نه ده هات لئی پیا ریته وه و ده ستی ماچ بکا تا رازی بی بیته ژنی. وا ده زانی نه گه ر نیستا بیه وی وای لئ ده کا هه ستی پیلایشی ماچ بکا. (وام لئ کرد نه و مه جوری من بی بی پیا ریته وه، توله ی ماندوو بوونی خووم لئ کرده وه، دوو نه وه نده ی ماندوو بوونی خووم به ولا و به م لادا هینام و بردم. هه وه ل جار که رو نیستر بووم، خووم له بهر چاوی سووک و ریسوا کردبوو، چه نده ها جار لئی ده پا رامه وه، ده موست به ری راست ده سه مۆ بیی. به لام بی سوود بوو، ناچارم داویکم بو دانایه وه و پیم وه کرد. لغاوم کرد، قه راسم له ملی هه لکیشا. هه نووکه کویم بوی به ره و نه وی رایبده کیشم، چوارپی!! هه قمه به که ری بشوبه نیم، چونکه نه وه ی نه و ده یکرد چ ناده میرادی خه یالیشی

بوی ناچی. ناخر چ میشکی نهوه وهرده گری: «خوشم دهوی بهلام شووت پی ناکم. من شوو ناکم، دمهوی بو هه میشه پاك بيمينه وه.»

ده توخوا وهره سهرت سور نه مینتی و مه شینوی، زور سهریری ده کرده وه، نااسایی رهفتاری ده کرد، ده تگوت له دنیا به کی تره، که سیشی پی راست نه بوو، تنها خوی نه بی. گالتهی به نیمه مانان ده هات، به شینی به رووتدا هه لده شاخاو پتر پی داده گرت، که باوکی نه توانی په شیبانی کاته وه، نهی کنی ده توانی؟ نهوهی کویرانه به دوی شتیکی نه بوو بگری، ده که وینه بن گو میکی لیل و بزر ده بی. نیمرو کنی باوه ری به شتی پروپوچی بی معنای وه کو پاك بوونه وه و روح، ره به نایه تی هه به، نیمرو مروف به عقل بیرده کاته وه، به دل و دهروون بیر بکه به وه، له نیوهی ری عارد هه لده لوشی.

پیاو یا ده بی خوی له گه ل بارو دخی کومه لگا رایینی یا ده بی بچی به تنی دور له ناوه دانی بزی، به لام نه ده یگوت: «سیره ده ژیم و تیکه ل هیچ شتی نابم، خوم دوره په ریز گرتوه، نامه وی له هه ر شتی په یوه ندی به شارستانیته وه هه بی نزدیک بمه وه، نامه وی بیمه بورغی و نامیر.» ناخر نایی لیزی و نه به بورغی و نامیر، شتی هه موو ده می له بهر چاوو له گه لت بزی بی شکه کارت تی ده کا. نه گه ر نارازی پرو له کوخیکی رووت و قوت بزی، کهس نه تگاتی، هه ر شتی بونی شارستانیته تی لینی بونی مه که، پرو به گوشه گیری له ناو نه شکه و تیکی تاریک ونووتک تا ته مه نت ماوه به سهر به ره، نیمرو پاکی نه ماوه، هه موو شتی تا بینه قاقا نقومی ناو قورو چلپا و بووه، هه موو شتی ره شه.

نه من ناتوانم وه که نهوه ده لی بژیم، نهوه کوشک و خانوو به ره و که ره ویت و سوار دنده خوشه چون به جی ديلم. ناتوانم، پیم ناکر، فیربویمه، به نان و ناوی رووت ووشک ده بمه وه، کنی ده توانی له سهر عاردیکی رووت و رهق وتهق بونی، له تاریکی نه توانی ههنگاوی باوی، کویرانه بجولینته وه، سه رمای زستان بی سوپه تنها به سووتاندنی دارو هاویان بی موبه ریده و پانکه و ته لاجه و موجه میده بزی، نهوه چ ژیبانیکه، نهوهی پی ده کری بابچی بوخوی و ابکا، من نایکه م، پیم ناکری. زوو بیرم له حال و وه عسی خوم نه کردبایه وه هه نوکه له دنیا به کی تر بووم، ناخر یا ده بوایه

تهرکی دنیا کهم گوشه گیری ره بن، ویل و سهرگه ردان له ناو چیاو چولان بخولیمه وه، یا ده بوایه خوم بکوژم، له ناو گویش کره نیم ده نالا. خو کهر نیم!! له تری سه ش ده چووم و که سیش بالا زرافه نه عله تی بو ره وانه ده کردم، چنده هاش ده یانگوت: گیل و کورفام بوو، نیمرو کنی له پیناوی کچ و نافرته خوی به فته رته ددا.

نافره تیکی سهریو خه یال بلاوو سهر لیشیاو بوو، سه د قورشان ده خوی نه جنده چووته بن بالی و شیتان نه قیزه ی لی ددا، بهم جوړه بیرکردنه وه و رهفتارانه گرفتار بی، ناخر سهر پیچی کردنی یاسای سروشت و ژبان و کتبی نایی و پیغه مبه ر شتیکی گالته جاری نی به، سهر شینی و له ناین وهرگه رانه، پیاو کافر ده بی، کافر بوونه. نهوه نگریسه خو باوی توزقالی باوه ری له له شدا نه ما بوو، نه وانه ی له دین وهرگه راون چون هه لس و کهوت ده کن نه ویش وای ده کرد. گالته ی به زور شتی نیمه ده هات، هه ره کو نه و له ناو کومه لگایه کی یوتویایی بزی، به کورفام و گیل و کهرو نه خوش و پیس و ناپاکی له قه لیم ده داین. ده یگوت (نیوه تازه لن، ناوه گلن، ماری هه شت سهرن) و هنده زانی له نه ورپا گه وره بووه له وی په روه ره کراوه، تو بلنی نهوهی له وی په روه ره بی و که نه وی لینی. کوره و هه لاهی باوه ناکم، ناخر هیچ ناییکی پیروز نه م جوړه ناده میانه قبول ناکا، له هه نده رانیش جی ناییته وه، نهوهی گالته به عورف و عاده ت بکا، سهره ربه، سهر کیش، جی و بالینگانی له سهر گو فکان فری ده دری.

یاساییکی سروشتی و ناسپانیه، ژن و پیاو بو یه ک بن و پیکه وه بژین، جووت بن و زاوژی بکن. باوه ناکم له وه ته ی مرژشایه تی خولقاوه و مروف له دایک بووه، شتی وا بووی. نافرته تی به نزدیک بوونه وهی له پیاو پیس و ناوه گل بووی، له کتیبانیش شتی وا نه نو سراوه. نهوهی وایی له ژبان نه گه یشتوه، زهوق مردوه، ناده میزاد نی به، نامیره، رو بوته. ناره زوو و هه ست و ویست و مرامی سه هول به ندرکراوه. نه و تا تازه لیش نه و غه ریزه به ی هه به، زینده وه ری بچو و کیش. کرداری جووت بوون، ته وژیسی له زهت و شه هوه تی پی ده به خشی. به لام نه و بی به خته شتی وای به کفریکی زور گه وره ده زانی.

(پاك و پیروز، وه کو مندالی تازه له دایک بی، وه کو به فری

سی پیش نهوی بکویته سر زهوی. بو همیشه تا دواين چرکه له تمهن وا دهيم. بير له شووکردن ناکه مهوه، دهست گمهو ماچ وموچ و خو ليک خشاندينش ده چوونه لهو بيردو زه باوهرم بي يه تي. به دهست من بي ناهيلم که سيکی تریش لهم سر زه مينه به جوړيکی تر بجولته وه، يا همموو کهس. نافرته و پساو، من ناسا بن، يا به دريژايی تمهن دوور بن له يه کترو يه کتريان خوش بوی با له ناوه وه يه کتريان خوش بوی. به روح ليک نزيك بنه وه تمه به سه، يا همموو کهسی بيته بيغه مبهري. من نه فلانونم بوي خوش دهوی چونکه وا بيري ده کرده وه باوهری به خوشه ويستی يه کی لهم بابه ته هه بوو. ديکارت له هه مان کاتدا هيای شتيکی پروزی بی بدخشيوم. دسيانم ووتنه به نرخه که ی بهم جوړه ليک بدمه وه وای ني بکه م.

(جوان و پاکم که واته پروزم، پروزم که واته هم) نه گهر بوشم بلوی. حه نه بخی گه ووه زور فراوان له به فر دروست ده کم. مه خلوقاتی هم سر زه مينه ی همموو تی ده ناختم، تا پاک نه بنه وه دريان ناهينم. به ناويکی پروز یا دهرمانیکی وه کو نه وه دهرمانه ی که مريم بو پروز کردن و پاک کردنه وه ی عيسا به کاری هينا. هه رچی بی، زهيت، يا به شيوهی مهرهم، همموو مروثايه تی ده شو مه وه، پاکيان ده که مه وه، چونکه ناده ميزادی هم سرده مه، وانه بی پاک نابنه وه)

هه نووکه تمهن هم قسه بی دهری قورانه به قوروشیکی سو و تاو ناگرم. تنها سرم بو ره له قاندو، تی نه ده گه يشتم، بو ته ی ناو کتريان به چی ده چی، کرداری له گه ل بوايه. . . تی، نه گهر راستی ده کرد بو نه ده چوو، له گوندی له شارو چکه بی، له سر تروپکی چيایی بزی، به و خوايه واشی بکرد بایه دوو رفزی بی نه ده چوو باشيان ده ناسم، کهس نی به به دواي کلاوی بايردوو بکه وی ژيان له خو ی تیک بدا. همموو نايلونن، به نه ته که يت نه بی ناجولته وه، خواردنی چاک نه بی ناخون، نويی گهرم نه بی نانسون، باخچه و گول و گولزار نه بی دانانينش. نه ويش يه کيکه لهو همموو مهردومه، خو له چاخه کانی پیش زاین داناژين، دنيا گوراوه، نيمرو نامير ناسا دين و ده چين. من له چی دابووم و بوچی هه ولم ده دا، نهو به چ جوړی وه لاسی ده دامه وه، پاک بوونه وه پروزی چی و نه ره ماشی چی؟ همموو شتی له کاتی خو ی باوی هه یه. به فر

سی به به لام تيشکی روژ ده پساو يته وه، گول پاک و جوان و بونداره به لام وهرزی خو ی هه لده وه ری. «جه سته ی ناده ميزاد ده سته ی لیدری، ده بوو کيته وه، سيس و لاواز ده بی» نهو قسه ی قوره.

گوايه به ليک نزيك بوونه وه خانه کانی لهش يه کيان نهوی تر ده خوات، نه گهر وایه بو نهو همموو حه شاماته له سر بسته خاکنی پیکه وه له دايک بوينه، بو نافرته نافرته و پياویش پياوه، که وایه بو هينستی ليره له دايک بی! . که نيساو نايینی مه سيح بو ره به نايه تی به شتيکی پروز داده نی و په پره وی ده کا؟ چونکه به نزيك بوونه وه له خواي داده نی. تهرکی دنيا بو نزيك بوونه وه له خوا، خو بو مه راميکی بی سر و بونی وه که نهوی نهو ده بگوت نی به.

وهختی خو ی «به رسيسی عابیده چوو، له نه شکه و تی، دوور له ناوه دانی خوا پيه رستی، چنده ها سال به زيکرو پارانه وه خه ریک بوو، ژيانی خو ی بو شتيکی پروز تهرخان کردبوو، هه تا شه يتانی به فرو فيل له ری ی وه رگه راند. تاوانی وای بی کرد چ ناژه تی نهو ناکا. يه ک و دوو وه رگه را، له همموو شتی بوو، له دين و دنياش بوو، ژيانیسی به فبرو چوو، نهوی کردی همموو پاکي و خوا په رستی يه که ی سر په وه، هه تا سوجه شتی بو شه يتان برد. خو تو «به رسيسی عابیده نی. خو له سه دا يه کی نه ويشت نه کرده، بو جار ان هينده به خونه وه ده نازی؟ مال کاو ل من نه بام و نهو داوه نه بوايه هه نووکه توش سوجه دت بو شه يتان دهر د، تو م کر په وه، له ناو نو قيانوسی دهرم هينای که نه سهری هه بوو نه بن، هيشکت حه سايه وه، نه وانه ی ده ورو به ريشت حه سانه وه، خو هه تاهه تایی نازی، نه مره نی!! ماوه يه کی کورت و که مه، خوشی بزی، بی دلی خوت مه که، چیت حه ز لي به بيخو، چ ده بینی نامی بکه، ناقيه تان هه ر بسته خاکيکی قول تراوی نوته ک و نه نگه. له شهان دهرزی و کرم ده يخوا، جا که واته بوچ نهو له شه نازداره ت له سر عارديکی ره ق و ته ق رابکشی؟ به ژن و بالای وه کو تو پيوسته له سر ناو ريشم دريژ بکری و له ناو باخچه و له سر مافووری کاشانی و کوشکی خاوه ن شکوی هات وچو بکا.

نه ويش نهو قبول بکا، تمهن ناهيلم، جوانی و لهش و قزی وا دارو ديوار له باوه شی بگرن، باوه شی من چه تی، چ چی

خوشتەر لهوه ههیه لهسه سنگ و مەمکی یەکتەر بخەوین، پینکەوه بخوین و پینکەوه دریزین و پینکەوه یاری و دەست بازی بکەین، با بێی له باوهشی من بخەوی، با بێی سەر بە سنگی من بکا و قژی بەسەر هەردوو لامدا پەرش و بلاوبکاتەوه، ئەمن تێناگەم ئەو گوشەگیری و تەنهایی و رەبەنایەتی یە چ لەزەتیکێ هەیه، دە توخوا کامە ژیان خوشتەر، لە ئیوان چوار دیواری تاریک یا وەکی تر، بێشکە ئەو ژیانی رەبەنایەتی بێی خوشتەر. بەلام من ئەم، ئەمن چۆنم خەز لێ بێی وا دەژیم، بو لە فرسەتان بازبەم، ئەوهی بیهوی دەیکەم، ئەوهی بیهوی وەدەستی دینم، هەمووشتی دەکەم، من وا لە ژیان دەگەم دەمویست فیری ژیانی کەم. پێله قەی لە بەختی خۆی دەدا، جاری ماویەتی، بەلام لەمەودوا، لەم شەوبەرە دوا دەستی بێ دەکەمەوه، فیری دەکەم چۆن بو خۆی بژی، دەزانم هیشتا لەزەتی لە جووت بوون نەبینوه، ناخر جاری یەکەم ناگای لێتەبوو، لە حەوت خەوان بوو، دەی دەی لەمەوپاش، تازه بو یەکین، پینکەوه ژیانی داها توومان بەسەر دەبەین. نەمگوت ناھێلم بو کەستیکێ تر بێ، هەر بو منی و بو من بووی، بەهەلەدا چووبووی واتدەزانی پیاویکی زور بێی دەسەلاتم و هیچم لە دەست نای، ئەوه بۆم دوپات کردیەوه، بێی هیز نیم و ئەوساش بێی هیز نەبووم، مەسەلە لە جێیەکی تر بوو، ئەوسا منیش وەکو تۆ بیرم دەکرەوه، سەر لێ شیواو بووم، بەژن و بالات کویری کردبووم، قازانج و زەرەری خۆم نەدەزانی، تا ئەو کاتەسی لە هیکر برا بۆم دەرکەوت بە پیاوم نازانی و نیم رادەبویری، کە زانیم درۆم لەگەڵ دەکی و خوشمت ناوی، بیرو رام گۆرا، بریا! بە هەر شیوەیەکی بێ ژیرت بخەم، بە هەرچ رینگایەتی زنگ نەیه، مادام بو من بووی ئەوه وادەزانم دنیا می من؟ خو نەمهیشت بیروباوەرکانت بەسەر ئارەزووەکانت سەربکەوی، خو ت لەسەرەوه دەبینی و منیش لەژێرەوه، بە پیاوت نەدەزانیم، باشە لە جیم کەم بوو، گیل و ناشیرین، ئیسک گران، کورت و دریز، باریک و قەلەو، ئەوەتا جوان نیم وورد بەوه، دەزانم ئەوانە هیچ نەبوون، بو ئەوانت نەبوو، بەلکو روح گەورە و هەوا بەرزو بەفیز بووی، واتدەزانی تۆ مەخلوقیکێ پیروزی و نایب کەس دەستت لێیدا، تۆ وەرە بەشەر، ئەوەندە باوەرێت بە بیروباوەریکی بێ سەروین هەبێ، روژی چەندەها جار لەسەر سەرەرویی خو ت بەگژ

خەلکدا دەچووی، دلی هەزارەهات دەرهنجاند، خو خەلک لە دارو بەرد دروست نەکراوه، هەموومان وەکو یەکین، راستە تۆ جوان بووی، لەوان شوختر بووی. بەلام پیروتر نی. دوست و ناسیواو برادەرت هەموو بە هیچ دەزانی، لەگەڵ (تری!) خو ت نەدەهەوا یەوه، توخوا ئەوه پیاوەتی یە یا نازایەتی، ئەوهی تۆ لەگەڵ باوکت دەکرد مندالیش نایکا. ئەو نازارە ی تۆ بە باوکت دەگە یاند مەگەر گورگ بە مەری بگەینێ، باوکت لەبەر سەرپیچی و سەرەرویی رووی نەبوو بێتە ناو خەلک. هەر روژی ناو و ناتسۆریەکیان بو دەدۆزیسەوه، دایکی رەحمەتیشت لە داخی تۆ سەری نایەوه، یەکیکی تر بوا یە روژی بە دەیهەا جار دەچوو دەستی ماچ دەکردن، ئەمن نەبام باوکت حاشای لێ دەکردی، شوکری خواو من بکە، لە وون بوون رزگارم کردی، ژیانم بۆت کەریهوه، دە بوخو ت ئەوجا بزانه چۆن بژی!

دەتو وەرە تەنها شەوێک، پترنا، بە رەزامەندی خو ت لەگەڵم بخەوه، ئەوسا قەدری عافیەت دەزانی، دەزانی تامی ژیانی بە جووتە چەندە خوشە!!

ئاخر لە چ زەمانیکا دیوتە دوو کەس یەکتریان خوش بوی و نەیانەوی بو یەک بێ، ئەوا شیرین و فەرهادو ئەوا لەیل و مەجنون و خەج و سیامەند، هەزارانی وەکو ئەوانیش، کێ بەوه رازی یە دوو کەس، ئافرەت و پیاوی یەکیان خوش بوی تەنها دوور بە دوری، جا توخوا خوشەویستی وا چ تام و لەزەتیکێ هەیه، جگە لە سووتان و خەم و دوری، بو تۆ تەنها بیر لە بیروباوەری خو ت دەکە یەوه؟! ئەی ئەو ووتە بە نرخانە چی لێ دەکە ی کە لە دێر زەمانەوه، خەلک وەکو شتیکی پیروز گوێیان بو رادەگرتی، ئەفسانەین، ئەفسانەیی نین، چ هەقیان هەیه، خو فینکی و ئارامیەکیان بێ دەبەخشن. توخوا

کام ووتە بە نرخ ترە (سووتان و عشق و ئاگر تێ بەر بوونی بێ ئامانج) یان (جاران ژن و پیاو یەک پارچە بوون پاشان لیک بوونەتەوه، بۆیە هەنووکەش بەدوای یەکتەر دەگەڕین تا ببینەوه یەک) وا دیارە لەبەر ئەوهشە من بە دوای تۆدا ویل و سەرگەردان بووم. بێ ئوقرە دەسورامەوه، ماندوو و مردی بە دواتدا دەگەرام، تا بنگرمە باوەش و بیمە تۆ، ئەگەر وانەبوا یە بوخۆم نیم پال دەدایەوه چ خوشم تووشی ئەو هەموو گیرمەو کیشە یە نەدەکرد. خەریک بوو بۆت شیت بیم، وەکو ئەوانە ی بە شیت

بوونت دان، کهچی تو همر گوښت لینه‌بوو، سحر باز، شه‌تان، نه‌وی چاوی پښت بکه‌وی دهموده‌ست عاشقت ده‌بی، چاو تروکاندنیکت به‌سز بو نه‌وی هزاره‌ها به‌سزگردانی ده‌شت و کیوان بکه‌ی. منت وه‌کو پووش، ناگر تی‌به‌ردا، ده‌نکه گهنم ناسا هاریمت، وشکت کردم‌هوه، به‌سه‌به‌ک هه‌لنده‌په‌راندیم. گوايه منت خوش ده‌وی. همر به‌سه‌هه‌و و ابوو ده‌نا گالته‌ت بی‌ده‌کردم، دره‌نگ بوم رون بووه، ماوه‌یه‌کی زور له‌گویی گادا خه‌وتبووم، ده‌نا همر زوو پیلانه‌کم بدنه‌نجام ده‌گه‌یاند، خوږ ما نرم و ریسواش نه‌ده‌کرد، داویکی چاکم بو نایته‌وه، دد همنووک‌کش له‌ژیره‌وه بووم، به‌لام همنووک‌هه‌و خوم به‌پاور نازاو گه‌وره‌هه‌زاتم، له‌وساوه‌هه‌ساومه‌ته‌وه. خوش بوو که دداتی، به‌جوریک‌تر ده‌دوای و تیر بابه‌تی جارانت دووباره نه‌ده‌کرده‌وه، به‌شپه‌یه‌کی تر ده‌هاتیه‌پیش. منیش که‌یضم به‌خو ده‌هات. گرانم ده‌فروشت، وام لیکردی ده‌ستم ماچ بکه‌ی، نه‌دی نه‌وه زیره‌کی و زورزانی و گه‌وره‌یی نی‌هه، هم نام و له‌زتم لیک‌وه‌رگرتی هم ژیریشم خستی. تو ناگات لیک‌بوو چ به‌زمیکم بی‌کردی، که ته‌واو بووم پیم عاردی نه‌ده‌گرت، خه‌ریک بوو به‌ره‌و ناسان بیمه‌وه، به‌رز بوومه‌وه، گه‌وره‌تر بووم. همنووک‌کش به‌رزم، گه‌وره‌هه‌م، تازه دۆل دراو ته‌قه‌ی برا، تو دؤراندت، من برده‌مه‌وه. همنووک‌کش هه‌زم لیک‌تی، ناخسر جوان و شوخی‌وا خوش مه‌شره‌یه، پیاو سه‌رخوش ده‌کا. پیاو به‌ده‌ست خوئی نی‌هه‌شوو روژ ده‌م بښته‌گیانی تیر نایی، وه‌خته بوی شیت بم، کهچی ده‌ی ده‌ی قابیله‌چی بووه، نه‌من ده‌نه‌هنده‌به‌قه‌ده‌ر نه‌زیه‌ت و ماندوو‌بوونی تو، نه‌زیه‌ت و ماندوو‌بوونم دیوه، پاک له‌پاک، هه‌ردووکیان وه‌کو په‌که‌ین، به‌متوانیایه‌هه‌ر زوو وازم لیک‌دینای، نه‌دی نه‌وه‌هه‌موو گیرمه‌و کیشه‌یهم بوچی کرده‌ه.

(نه‌وه‌ده‌می زورم هه‌ز لیک‌ته، زوری نه‌ماوه‌خوم هه‌لده‌مه‌سرت) ده‌وه‌ره‌پیش، لیم نزیک به‌وه، جارنی وه‌ختی رق و گله‌یی و شتی‌تر نی‌هه، نیمشه‌و بو نه‌وه‌نی‌هه‌به‌سه‌ی قور به‌سز به‌رین، شتی ترمان له‌پیشه، نه‌وانی تر بخه‌قالی سوحبه‌ت، بیزاربوونی چی، ته‌ره‌ماشی چی، بابه‌نه‌وی هه‌نووک‌مه‌یلم لیک‌تی بوم چی‌به‌چی بکه‌ی، هه‌رچی ده‌لی‌ی‌وا ده‌که‌م. په‌شپانم، سه‌د جار په‌شپانم، من هه‌له‌بووم، بی‌ی لیک‌دینیم ناپاکیم ده‌ره‌هق کردی، به‌س تو رازی‌هه، هه‌رئینستا

بوت سه‌د جار وه‌کو جارن به‌چوکدا دینم، خوم وه‌کو جارن لیک‌ده‌که‌مه‌وه، داشی دامه‌چونه‌وام هه‌لسورینه. چیت ده‌وی واده‌که‌م. به‌لام وه‌ره‌با هه‌ندی هه‌لپشیم. وا ده‌م ناوی کرده‌وه، سوزگ بووم کهچی تو خوشی، له‌زتی دنیاش هه‌موو وا له‌جه‌ستی به‌لورینت کو بوته‌وه، هه‌قه‌بوت شیت بم، نه‌وانی تریش هه‌قیان بوو، بریا کارو نه‌نجام به‌جوریک‌تر به‌م شه‌وی ده‌گه‌یاندین، نازانم چ مه‌ره‌قی ته‌نهایی و گوشه‌گیریت گرتبوو، ره‌به‌نایه‌تی چی و دوورکه‌وته‌وه‌ی چی، نی‌ئی بابه‌هه‌موو شتی تو ده‌نگوت: راسته، ته‌نبا به‌ده‌می خوت بلی شوت بی‌ده‌که‌م، به‌م جوړه‌ی هه‌نووک‌ه‌نا، به‌وه‌ی جارن داوام ده‌کرد. نه‌مه‌بو ناوړیک‌کان لیک‌ناده‌یته‌وه، قورم قه‌پ رووی له‌ولا کرده‌وه، وه‌خته شیت بم، ده‌شتی بلی، سه‌پینی که‌هاتین و نه‌بوو، نازانم بو له‌وه‌ته‌ی هاتووینه‌ته‌ژووری، په‌کسر گورا، ناخو بیر له‌چی بکاته‌وه، له‌دنیایه‌کی تره، تو بلی نیمشه‌ویش وه‌کو جارنی لیک‌نیته‌وه، نا، بابه‌نا، تازه ژن و میردین، هه‌ر منی هه‌یه، خو ناچینه‌وه‌لای باوکی، هه‌دی چی‌هه، ناویری، چیا بچینه‌وه‌نایکوژی، ته‌لاقی نادم، بچینه‌په‌رکه‌می ناسان، هه‌موو شتی‌کان براندوته‌وه، نه‌وه‌په‌شپانه‌له‌وه‌لس و که‌وتانه‌ی پشان ده‌یکرد، خوئی گوتی: هه‌نووک‌شوو کردیم لا ناسایی‌هه، جارن ده‌ترسام، به‌لام پاش نه‌وی تاقیم کرده‌وه، بیرورام گوری. نافرته‌بو شووکرده‌!!

له‌کوجه‌تو، کونوتو، نازانم چی، دیکورا، دیکاردو دیکورت نازانم کنی په‌شپان بیووه، گوتی: چیدی‌ناوی نه‌وه‌فیله‌سوفانه‌ی میشکیان کاس کردبووم ناهنیم، (شووکردن تاوان نی‌هه) منیش نه‌مهم ده‌ویست، گویی خوم گویم لیک‌بوو وای بی‌گوتم، ده‌با هه‌نووک‌ه‌وا، نزیک مه‌به‌وه، په‌نجه‌له‌لشم مه‌خشینه، ناهیلیم که‌س لیم نزیک بښته‌وه، ناوه‌گل ده‌بم، با بچم هه‌ندی بیگوشم نه‌وجا چی ده‌لی‌با بلی، تازه هه‌چی بی‌ناکری، من هی خوم کرده‌وه، تازه با هاواز کا به‌چی ده‌چی، نیمشه‌ویش بای بالی خوم ده‌ده‌م، تا مر ده‌بم ده‌می تی‌دینیم، چون ده‌توانی سه‌ریچی بکا. ژن و میرد نه‌ی بوچی ژن و میرده، حه‌رامیش نی‌هه‌میردی نه‌وم، نه‌وه‌تا به‌ته‌نی له‌ژووریک‌ین، کونیم بوی ده‌ست له‌وی ده‌ده‌م، له‌بني بی‌ی تا ته‌وقی سه‌ری مولکی منه، په‌نجه‌ی پیدا ده‌خشینم، له‌جیاتی جارنی، سه‌د جار ده‌یلسمه‌وه، ماچی ده‌که‌م، سه‌رپشت،

لهسدر زگ، چوئم بوی وا دهکهم، قبول بکاو نهکا نهویه، با بچی سهری له دیوار بدا، وای برا خوشه، خهریکه له خوشیان دهسوریمهوه، نازانم نه پی بکنم نه ههستم سهما بکم، نهگهرچی جاری زووه بهلام من تنگوم. کینچ کهوتوته لهشم، با لی بیچمه پیش. تهماشا تهماشا، بزانه نهو قزه قاوهیه جوانهی، شوق دهداتهوه، نهوه به چی وای لی کردوه؟! روخساری لهگهل مانگ شهر دهکا، ناخوچ خوشی یه که دست لهناو نهو تالموانهی بینی و بیهی، چ لهزنتی له مزنی لیوهکانی بیچی؟! ههنوکه سهرم لهسدر نهو ههرمی یانهی سهرسنگی نهبوایه، ههر لهوی تا مردن خوم لی کهوتبایه، هیچی ترم ناوی، لهویشم بشارنهوه، گوریکی بچووکم لهوی بو لیدن و لهویم بشارنهوه، پری دهمی چونه، قابیله چ دهقهومی، حهلالی خومه، به دهفتهرو قهلم وا نووسراوه، تو بلی بهیلی لهوی پشی یه خهوی بکم! با جاری نهوی بمینی، جاری شتی تر له گوری یه، بهشی نهو زوری ماوه، تهمه نیکی دوورو دریزه، چ زوریش شهو زوره، جاری تنیا لی نزیك دهبمهوه، با نهوانی دی بمینی، بهلکو ههر بهتهواوی لهگهل ناشت دهبیتهوه، تو بلی رازی بی و بتوانم باسی پیلانه کهی بو بکم! یا تو بلی خوم بو شتی تر ههلگرم و تام و لهزنتی لهشی لهبیر بکه موه! کوره وه للهای وایزانم پیم ناکری، نهوا نهم لهسدر ناگر راهه ستاوم، پیم ناکری، خوم پی رانگیری، ههر نیستا بی سی و دوو دهیخمه زیره خوم و تا مر دهیم دهمی تی ده نیم، ههر نهو ههوه، نهوی تر هه مووی فشهیه، نهدی بو چیم هیناوه، تا بوم بوو خهریکم بهو ژانم لهسدر دانیم، ناخر به کهراتی نایی، ههول جار به قسهی خوش دلی رازی که، بیدوینه، قسهی عجابی بو م، به پی که نینی دینم، که زهوقی بووه، نهوسا هه مورا ئاسانه، خو به قسه نییه، داوای لی بووردنی لی دهکهم، قابیله نهم بووری، جا بو نهم بووری، نه بوته ژنم؟ من پی اوی نهو نیم؟ هه موو ژسانی لهگهل بهسه رنابا؟! بویه پیویسته بمبووری، لیم ده بووری دهیوورم، بمبووری باشتره، دهیوورم باشتره، لی ده پاریمهوه لیم ده پارینهوه، وهکو جارن سوچهی بو دهبم، باب به شیمانم، نازانم بوچی همدنی جارن خوم زور بی هیز دینه بهرچاوه، بی هیز دهیم، وا دهزانم ههر لهسدر دیناش نیم، له بهر نهو پارچه زیره بچووک دهبمهوه، که لی دوو دهکومهوه خوم به

گهوره دهزانم، بهلام که تهماشای دهکهم بهردلم دهگری. ناخر لهوتهی هاتووینه ته ژووری، خوی لیم گرتوه، قسه لهگهل ناکا، بو ده زمان ناو ریکم لی ناداتهوه، تنیا له زیره وه لیم مور دهبیتهوه، لی ده ترسم، وهکو جارنی لی بی. به فیزه وه لهگهل بچولینهوه، له ژیر کهوتنه کهی په شیمان بیتهوه، به زمیکی ترم پی بکا، که لی وورد دهبمهوه. وهکو پیشان له بهرچاوم دهبیته تلمسکی سیحراوی، قفل دهدرینهوه، خوشم له زیره وه دهبینم، ههست دهکهم من دوراندومه، نهو له سهروهیه و من له زیره وه.

* * * *

«پیاوه که» به ترسه وه چوه پیش، له تهنیشت «نافره ته که» دانیشت، ماویه که له باب ئاسا به دیاریه وه هله تروشکا. زمانی بوه تلهی تهقیو، نهویرا بی لهل، بهلام نافره ته که لی دوور کهوتهوه، کشایه وه رووی بهرو نهو دیو وه رگیرا، ههر نیستا زورانبازی که دهست پی دهکا، لیدانی دلی پتر ده بی، رهنگی دینی و رهنگی دهبا، بیر له چوینه تی شالو بردن و راهه شانندی چه قوکهی ژیر دوشه که کهی ژیری دهکاتهوه، میشکی ماندوه، له میزه، چند مانگی که، لهوتهی پیلانه کهی بهسهر سه پینراوه، بو دهره نیکی وا دهگری، تا گه یشتوته نیمشه و کویرای چاوی داهاتوه، نیمشه و گرنگترین سانه له ژسانی دا، زیندووبوون و مردنی لهسدر پایه ی نیمشه و راهه ستاوه، یا ده بی شتی بکاو بژی، یا ده بی بمری، که دهست و بردی کردو شالوی برده سر، دهبیته مرو فیکتی تر بیر کردنه وه وهکو ره شه با میشکی دهه ژانده وه، بینی له ناست بالای نهوا لهنگری بهستبو، گوئی له هیچ نه بو، هیچی

نه ده بینی، گوئی له وورته وورتنی پیاوه که نه بو، چ ده لی و چ نانی، له دنیا یه کی تر ده خولایه وه، «پیاوه که» بی ناگا خوی ره پیش ده کرد، بهرده وام دهمی ده جولایه وه، تا لهم سانه شدا نافره ته که به شله زاوی رووی وه رگیرا، دهستی دریز کرد، له ژیر دوشه که که چه قوکهی که هاته ژووری لهوی دانا بو، ده رهینا، خوی سوراند، به چاوی پر خونین و توله وه له هیکرا رایوه شانند، یهک و دوو سه رسنگی کابرای گرتوه، خونین فرکه ی کرد، چند جار نیکی تریش رایوه شانند، کشایه وه، خوی گه یانده بن دیواری لای ده رگا که، پالی دایه وه، لی راکشا، چاویشی بریه لاشه گه وزاوه کهی ساتنی له موه بهر

به‌خوی و سرکه‌وتنه‌که‌ی ده‌نازی و که‌شخه‌ی له‌سر ثم لیده‌دا، ده‌تگوت له‌شهرینکی جیهانی زور گه‌وره گه‌راوه‌ته‌وه و سرکه‌وتنی ثم ناوه‌ی پرکرده.

تازه له‌مردن رزگاری بو و ژبانیکی نویی بو خوی ره‌خساند، ده‌ماره‌کانی میشکی هیدی هیدی هاتنه‌وه شوین خویان، حه‌سایه‌وه، هه‌ستی کرد نه‌و قورسایه‌ی چند مانگی بو له‌سر سنگی دانرابوو، لایردراوه، وایده‌زانی زور سووک بووه، به‌ره و سه‌روه‌ش هه‌لده‌کشی، ئیتر ته‌واو، کوتایی به‌شانوگه‌ریه‌کی زور تراژیدی هات. بووه پالئه‌وانیکی میژووینی تا له‌داستانان... سی بکری. بابته‌ی وا رومان و چیروک و سه‌رگوزینه‌ی رومان نووس و شاعیر و نووسه‌رانه. با شتی لیه‌لینج. وه‌لامی راستی بو هه‌موو نه‌و ووتانه‌ی له‌ناستیان دوشدا ده‌ما دوزیه‌وه، هه‌نووک ده‌یتوانی وه‌کو دیکارت دووباره‌ی بکاته‌وه و بلی: من جوان و پاک و به‌هیزم، که‌واته هم. بو‌گه‌وره‌ی خوم ده‌ژیم و، بو‌بوونی خوم تی‌ده‌کوشم.

تازه ئاسوده و کامه‌ران نه‌و ته‌مه‌نه‌ی ماویه‌تی به‌ته‌نهاو به‌زه‌به‌ناپه‌تی ده‌ژی، له‌که‌س نزیک نایته‌وه، ناشه‌یلن که‌سی گه‌مه به‌لش و نه‌ندامه‌کانی له‌ش و بیروباوه‌ره‌کانی بکا. بو‌چوونه‌کانی خوی هه‌موو به‌راست ده‌زانی. بو‌جاری دوهم له‌دایک بوته‌وه، پاک و جوان و پرۆزه، وه‌کو به‌فرسیه، وه‌کو مندال پاکه، وه‌کو گول جوانه، چیدی بیر له‌ریسویی و بچووک و بی‌هیزی دینی ناکاته‌وه، ئیمشه و مروقیکه‌خاوه‌ن ویست و که‌رامه‌ت و شکومه‌نده، ئیمشه و پتر له‌سه‌ر بو‌چوونه‌کانی بی‌داده‌گری. ئیمشه و پالئه‌وانی دنیا هه‌مووی بوی بیته زورانیازی خوی بی‌یان ناگورینه‌وه. به‌رقه‌وه سه‌رنجی نه‌و که‌سه‌ی روژی له‌روژان خوشی ده‌ویست، نه‌و که‌سه‌ی به‌روح خوشی ده‌ویست، ده‌دا. ئیمشه و دوزمینکی زور گه‌وره‌یه‌تی، له‌هه‌موو که‌سی پتر رقی لیه‌تی.

(به‌و جوهره‌ نه‌بی ئیسراحت ناکه‌م، میشکم ناحه‌سینه‌وه، ریزو حورمه‌ت و گه‌وره‌ییم بو‌ناگه‌ریته‌وه، گالته‌ی به‌سه‌کانم ده‌هات، به‌شیت و که‌م عقلی له‌قه‌لم دابووم، بی‌ده‌سه‌لات و هیچ له‌ده‌ست نه‌هاتوو، وایده‌زانی باش نه‌وه‌ی پیلانه‌که‌ی به‌سه‌رمدا سه‌پاند، ئیتر ته‌واوه، خوم له‌ده‌ست داوه، ئیتر سه‌ر هه‌لده‌گرم لاوشه‌و روونکی هیوام کور ده‌بیته‌وه، ناچار ده‌یم لی‌ی پپاریمه‌وه، بو‌نه‌وه‌ی قبول بکا، پیم

رازی بی. نه‌ویش وای ده‌ویست، مه‌به‌ستی ژبیده‌سته کردنی من بوو، ده‌ویست وه‌کو نامیر، به‌پلاک، چ وه‌ختی بیه‌وی پیم بکاو چ وه‌ختی نه‌یه‌وی بمکوژینه‌وه، من پلاک و گلوب نیم، من مروقم، هه‌ست و بیرو هوشم هه‌یه، هه‌روه‌کو نه‌و هه‌موو مروقه‌ی سه‌رزه‌مین بیر ده‌که‌مه‌وه، خاوه‌نی بو‌چوونی خوم، له‌گه‌ل راو ئاره‌زووی خه‌لک یه‌ک ناگرمه‌وه، حه‌قی خومه، بو‌بیمه لاپه‌ریه‌کی کویی کراوی به‌کیکی تر، بوچی کت و مت یه‌کیکی تر پیم، هه‌موو که‌سی له‌ژبان باوه‌ری به‌شتی هه‌یه و له‌پیناوی دا تی‌ده‌کوشی، هه‌ول ده‌دا تییدا سه‌ربکه‌وی، له‌وه پترم نه‌کرده، مافی که‌سم نه‌خوارده، ته‌نها ویستومه‌چونم ده‌وی و بزیم، خه‌لک چ کاری هه‌یه، هه‌قی چی‌یه، من نامه‌وی شوو بکه‌م، کاتی یه‌کی به‌نیازی ته‌ماشام ده‌دا. کانیای ریم هه‌لده‌ستی، حه‌زم لی‌نی به‌له‌پیاو نزیک به‌مه‌وه، ده‌مه‌وی دوور پیم، ده‌ست گه‌مه و گالته‌م بی‌شتیکی دوور له‌حورمه‌ت و ریزه، ده‌مه‌وی تا ماوم له‌ژبان به‌پاکی به‌یمنه‌وه. باوه‌رم به‌پاک بوونه‌وه هه‌یه، نامه‌وی که‌س به‌نجه‌و له‌شی له‌شتم نزیک به‌خاته‌وه، هه‌تا به‌توقه‌کردن شهرم دامده‌گری، که‌یه‌کی به‌م جوهره‌ ده‌بیم یا شتیکی له‌و بابته‌م گوی لی‌ده‌بی بی‌شارام و وه‌رس ده‌بیم بو‌یه تا پیم بکری له‌م جوهره‌ باس و بابته‌تانه‌ی ده‌رباره‌ی ثم شته‌ن دوور ده‌که‌ومه‌وه، حه‌زم لی‌یه دووره‌ پهریز راوه‌ستم، له‌ویش وا گه‌بشبووم، ده‌مزانی بو‌راباردن و له‌زه‌ت وه‌رگه‌تن منی ده‌وی. پیم چند ساتی نه‌وم له‌جاوی ده‌خوینده‌وه، ده‌مزانی چ شتی له‌میشکی ده‌خوینده‌وه و بیر له‌چی ده‌کاته‌وه، چاوه‌ی پر شه‌هات بوو، به‌لام خه‌یالی خاو بوو، مه‌گه‌ر بمرم!

قه‌برغه‌ ئه‌ستور، سه‌گی برسی ی، جاران که‌ مروق بوو خوشم ده‌ویست، وام زانی فیله‌سه‌یه، به‌لام نه‌مزانی گورگه‌و له‌پستی مهر خوی شارده‌ته‌وه، ئاخو قولی چهندانکی تری به‌م جوهره‌ بریوه. لای خوی گوایه‌ خواپه‌رست و پاک و خاوین و باوه‌ری به‌دوا روژ هه‌یه، به‌سه‌ی لووس هزارکه‌سی له‌خشته‌ ده‌برد زمان لووس و درۆز، ده‌تگوت له‌گه‌ل شه‌بتان په‌یانی به‌سته‌وه، رتی له‌خه‌لک وون کا، بیانخاته‌ ناو قورو چلپاوو چالیان بو‌هه‌لکه‌نی، خوی به‌دکتور «فاوستی» گوتنه‌ش ناگورینه‌وه، تو‌بلی دکتور «فاوستی» نه‌خویندینه‌وه و کاری تی نه‌کردی. نه‌دی بوچی زور

شتی وه کو ټو ده کرد، من کاری تی نه کردیی، ټدی بوچی زور شتی وه کو ټو ده کرد، من وای بو ده چم نهینی په کی زور گورهی له بن سردا بوو، به لام حمدی چی په ده گاته ټو، پیاوینکی وه کو «فاوستی» زاناو بلیمت، بی میشکیکی ټو ټاسای تی نه گیشتوو، به خزمه تکاری به رده رگای ټویش شایان نی، پیس و چه پهل، هر ټو ټونده قسه به ټابیه سر خوشه ویستی و خوا به رستی، به قسه ی لووس و زور زانی و هزاره ها سرگوزشته ی ټفسانه یی و پر خرافیان ده یخستی به سر ساجی عملی.

(ژن و پیاو له سره ټاوه په ک جهسته بووینه به لام پاشان بی ویستی خو یان لیک دابراون، بویه ه ټووکش به دوا ی په ده که رین تا بینه وه په ک)

وا دیاره به مشار لیک کراونه ټه وه، خو ټخته و بزمار نین پیک وه بنووسینه وه، من نامه وی میخ به ندم بکن، له خاچی ژن و میردایه تیم بدن، با ټاوه گل ټبیم. بوچ پوخله واتی و هراوه وریاو خرابی چه نده ها سال به سر خومدا بریزم، من ټه وه ناکم، خوم به شتی نابه ستمه وه باوهرم بی نی ټبی، من ویستم زور جیاوازه، له گهل ویستی خه لک کم په ک که گرشته وه. برینداریش بکریم دره نگه برینم ساریژ ده بی، په کی خرابه په کم له گهل بکا به ټایه تی خرابه په کی له و جوړه ی ټه وه له گهل کردم، له بیرم ناچینه وه، نه فامی گیل و ویل، مروف هیه شتی وای له گهل بکری له پیناو ټوله سه نده وه خوشی له ناو بیا ته قه ی سر ی دتی، ټاخر زور شت ه ټن له بیر ناچنه وه. راسته ه ټندی شت ه ټن وه کو بلقی سه رټاو زوو په رت و بلاو ده بنه و، زوو له بیر ده چنه وه، به لام زوری تر ه ټن مه حاله، چونه ه ټا ټسقان شور ده بنه وه، ژیان تال ده کهن، بویه پیش پی چه قوکه راوه شینم، خوم به هیچ نه ده زانی، زه لیل و کچی و بی ده رټان، رقم له خوم ده بووه، به لام له وه ته ی لاشه که تم خه لټانی خوین کرده، وا خه ریکه له خوشیان قاقا بی ده کهن، برینم ساریژ بووه، سه مای سه رکه وټن سازده کم، با ه ټا نه ټویوه، بمبینی شتو ټاده میرادی خاوه ن ویست و گوره و به هیزم، با بزانی شتو سه ما ده کم،

* * * *

ټافره ټکه ه ټده ستی و له چی وه ده که ویته ه ټله که سه ما ماوه په ک له جیوه سه ما ده ک پاشان به ره به ره له لاشه

گه و زاوه که نزیک ده که ویته وه، ماوه په ک دوشداده مینتی، پاشان به ده وریدا ده سوریته وه، ټم دیو ټو دیو ده کا. راده وه ستی، به ووردی، به رقه وه لی وورد ده بینه وه، قاجی بو پیشه وه، ه ټا سر سنگی، ده به یته وه چی خوی، ټم به رو ټو به ری بی ده کا، پیشه وه و دواوه، نه نیشتی، به جوړیکتی تر، ټندسه کانی له شی ده ه ژیته وه، بازده دا، خوی خوار ده کاته وه، لیوی ده جولیته وه، بی موسیقا، له سر نرمی ټیقاعیکی شیتانه ټیقاعی دل و ده روونی، جواتر جولانه وه به پانتویم نیشان ده دا، بالیه په کی سهیره، سه مایه کی سه رټایه یه، له شیوه ی سه مای هیندیه سه ره کان، بالی هاوچه رخیش هه ربم جوړه یه و بهم شیوه یه ش هه ست و نه ست ده رده بری، ویستیکی پولاینه، هه ولدانه بو مانه وه، بی ټه وه ی ماندوو بی، گهرمترو به جوشر خوی ه ټده دا، سه مای ژیانیکی نویه، «زورباش» کاتی خوی بهم جوړه هه ست و نه ستی خوی به رامبه ر ژیان و له زه ت و هرگرتن و خوشه ویستی ژیان ده بریوه، ټیمشو چه ند به خته وهرم، له جارن پتر خوم به گوره و به رز ده زانم، من پاک و پروزم، که واته ه ټم، ټه وه ی پاک و جوان بی پروزیسه، وه کو کلوی به فر سه یه، ساف و سه ی وه کو گوه سه ره، ټه وه ی ده یه وی با عاشقم بی و بوم بسوتی، به لام له دووره وه، با ټیم نزیک نه بینه وه، مه حاله به یلم په کی په نجه م لی بدها، با عه نټیکه بم، من وا بیر ده که مه وه، خوشه ویستی ته نها به روح، ټه وه ټا ټه وه ی روژی له روژان ټیم نزیک بووه چی لی هات، ټه و ټاپاکی به نه بوایه نه یده ټوانی ټیم نزیک بینه وه، نه مرانی ج شه یټانی چوه بن بالی، وای کردم له به رچاوی خوشم بکه وم، وره به شهر ټو ټه وها گلاوو پیس و نه گریس بی. من هینده ی له خوم دوور ده خسته وه، ټه و هینده پتر بی داده گرت. بویه له ژیره وه که وته داودانان، چالیکی قوولی بو ه ټکه ندم، وه کو کویره ش که وټمه ناوی، به ناو قورو چلپاودا نقومی کردم، ژیان لی ټیک دام، بیزاری و بی ټوقره یی تا بینه قاقام هات. ټاخر من رقم له و که سه یه بیر له شوو وکردن ده کاته وه، ټه و کچه ی باوهریکی تری هه بی دوژمنه، ټافره ت بی شوو وکردن پروزه، شوو وکردن مرده، خوین ه ټده مرزی، مروف ده ټاویته وه، ناگای له خوی ټابی، وه ختی هه ره ینده ده زانی پر بووه و ټه وساسوی بوونه وه پاره ناکا، مخابن نی به مروف زوو پر بی، با شوو ټه کا زوو پر ټابی، پر بوونی دوا

دهكوى.

من به فرينكى سيم. گوليكي جوانم، من پروزم، به هوى منه وه شاخ و كيوو نهو بسته خاكه ي به سهريدا راده بوورم به هادارو پروزه. (كه م كهس به م ووتانه رازين، ده يانگوت: مروفيكي به فيزو روح گه وريسه، خوى به زل ده زاننى، هاوتهمه نه كانم زوريان رق ليم ده بووه، با رازى نه بن و رقيان ليم بيته وه. تازه دنيا به هي خوم ده زانم، په شيان نيم له وه ي گوتومه وه له وه ي نيمشه و كردومه، به ده ست خوم نه بوو ده بوايه و ابكه م. به تى گه يشتى خوم من راستم، تاوانم نه كرده، خه لك چى ده ليز با بيلين. من هه قم، نهو ناهه ق بوو، تاوانبار، يازكور، سه ره خوره، من راستم، كه واشم كرده شتيكى پالو ناهم به نه نجام گه يانده، با به تى گيرانه وه، با بيگيرنه وه. با به و شته وه بناسريم، نه وانه ي گويم بو شل ده كهن. جياوازم ده كه نه وه له خه لكى ناسايى نه و من ريم خوش كرد. با نه وانه ي وه كو متن خويان بدوزنه وه، با خه لك خوى بدوزينه وه، نه وه ي له گه ليشم نى يه، با پروزيايم لى نه گا. به نه فره تيشان رازيم. گرنگ نه مه يشت ويستم زير بكه وى، پى ي به رز بوومه ته وه، له جاران پتر شانازى به وه ده كه م خاوه ن بيروروا ويستيكي پولاينم، له خه لكى ناسايى جياوازم، خوم به مروفيكي به ريزو حورمه ت ده زانم، له زيره وه نيم. دوينى و پيرى و ابووم، نيمشه و به رزم، ره زا سووكم هه و لم داو به دواى خوم گه رام، خوم دوزيه وه، هه نوو كه ده زانم من كيم و بوچى هم. خه لكيش وه كو چون خوم ده ناسم نه وها ده مناسى، نه وه ي نه زاننى كى يه له زيره وه يه، بى هيزه، سه رناكه وى تا خوى نه دوزينه وه.

با وه كو من بى، نه و من خه ريكه به ره و ناسان ده فرم و له سه ره وه ش ته ماشاى نه وانه ي بى توانان ده كه م، هه نوو كه هاوار ده كه م با بين بويان بگيرمه وه و بى يان بلنم من گه و ره و به رزترم، با ناشكرا بى پيم خوشه، بلين: تاوانباريكي نا ناسايى يه، سوبه رمانه. ناخو نه و چون خوى ديت به رچاو، گه و ره، بچووك. نه و نه و گه و ره نى يه، بچووكه، زور بچووك، له ده كه گه نمى بچووكتر، جاران پيش نه وه ي ناپاك بى، نه به رچاو گه و ره بوو به لام نيستا له هيچ هيچتره، خوشم ناوى، زيانم خوش ده وى، بويه خوم نه كوشت، زور جار بيم له خوكوشتن كرده وه، به لام له بهر نه وه ي تاوانبار نه بووم، زيانم لا پيوستتر بوو، چونكه زيان خوشه له هه ر كوئى يه ك

بى، قون ده رگايان بكه وى، ناخوشترين جى، كوئى ده لين ده چم، سيبريا، نه ريقيا، دانى پياده نيم، زيندان زيندان، به ندايه تى له وه خوشتره، له زيره وه حه سره ت و داخ بمكوژى، زوورينكى بچووك، بى ده رگا، په نجه ره ي تيدانه بى، بارو به ره كه ي دوومه تر بى، با ساپيته ي زور نرم بى، هه ر نه ونده بى كه بتوانم خومى تيدا بجووليمه وه، ته نها با بتوانم به په نجه سه رو قزو روومه تم، نه نداهه كائى له شم به سه ر بكه م وه. بوچ وا سه ريم ده كه ي موئى ناپاك، سه گسار؟ به زه يشم بيت ديت وه، خو من وه كو تو نه گريس و ناپاك نيم، وه ره دانى پيا بنى كه ناپاكى، دانى پيا بنى كه بچووكى و له زيره وه ي، بلنى تو به هيزو پاك و پروزو جوانى، نه و سبه ينى زور به ريزو حورمه ت ده تشارمه وه، به شدارى له كوره وى شاردنه وه شت ده كه م، له زيندانش پرسه ت بو داده نيم. نه ها چند گه و ره م، جى، نى، گويم لى نى يه، نه و م بى خوشه، باشه كوئى ده وى، كام گوپرستان تا له ويت بشارمه وه، منگه منگى ناوى، نه گه ر وانه كه ي ليزه بكه وه، من وا ده روم و تازه تو نه ماوى، زورت نه ماوه، هه ر نه وه ته ده جولينه وه، من ديم هه لنده گرم، ده تبه مه سه ر سيمه كه، ده ته وى نه گه ر به ربووم بيمه سه ر گوپر، باشه ديم؟!

(شاخ خه ريكه ده سرم، نيره كوئى يه؟ من له كوئى؟ نه و زووره بوچ وا له بهر چاو م تاريك داهاتوه؟ نه ي نه و شتانه چين وا له بهر چاو م ده جولينه وه؟ وه ره پيش، ليم نريك به وه! تو له كوئى؟ كوا ناتيبنم؟ سه يره، نه و خه لكه بوچ وا سه ما ده كه ن؟ زه ماوه ندى كى يه؟ پرسه يه؟ بو كى مرده؟ من يا تو!! زن بو كى دينن، جا توخوا نه وه چى يه سه ماى تيدا بكه ن!! زوورى و شايان نه گوتوه؟! پروته ده رى، گوزه به ي به رده مى مالى باوكم جى يه كى زور باشه، راهه ستن منى ديم، شايى خوشه، زورم حه ز لى يه هه لپه رم، هيشتا مانده بريمه، بو من چيم لى هاتوه؟! راست ده كه ي نه و خوينه...؟

لاشه كه به ره به ره خاوده بيته وه، هه ردوو ده ستيشى به م لاو به ولادا شور ده بيته وه، ناو زينگ ده دا، «نا فره ته كه» ده كشيته دواوه، زور دوور ده كه وينه وه، جاريكى تر پشت به ديواره ره ق و ته كه كه ي جاران پشتى بى دادابوو ده دا. نه وسا به چاوى نه بله قه وه ده روانته لاشه ي نه وه ي ساتى له مه و به ر، خه ونى به باوه شيكى نه ره مه وه ده بينى و به زيندويه تى خويه وه ده نازى.

مانگى حوزهيران ۱۹۸۶